

Başyazı

Evimizin Bereketi

"Yetimlerin İncisi" olan Sevgili Peygamberimizin hayatını anlatırken, velînimetimiz canımız babamız; Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendî'nin gözleri çakmak çakmak dolardı. Yetimlere karşı ayrı bir şefkat duygusuna sahipti. Kendisi de zaten yetimler babası, yetimler amcası, yetimler dedesiydi. Genç yaşta vefat eden ağabeyi Ahmet Nuri Efendî'nin çocuklarının ihtiyacını gördükten, onların evinin eksiklerini tamamladıktan sonra kendi evimizin ihtiyaçlarını giderirdi.

Bir bayram sabahında, ağabeyi Ahmet Nuri Efendî'nin çocuklarını, yeğeni İbrahim Efendî'nin yetimlerini, bizleri ve torunlarını yanına çağırdı. Şu nasihatlerde bulundu:

"Sevgili Yavrularım; sizler dünyanın en güzel varlıklarınsınız. Evimizin bereketi, hanemize cennet kokusu yayan, Allah'ın bizlere birer hediyesisiniz. Sizleri tertemiz olarak büyütmek, dininizi ve dünyanızı öğretmek bizlere bir vazifedir. Allah'ın emrettiği şekilde sizleri yetiştirmek; dine, memlekete ve insanlığa faydalı birer fert olmanızı sağlamak en büyük arzumuzdur. Sizleri bu şefkat hânesinde ahlâklı bir şekilde yetiştirmeye gayret gösteriyoruz. Allahu Teâlâ bizi, insanlığa şefkat için yaratmıştır. Onun iğnidir ki, sizler gibi bütün insanlığın dertleriyle ilgilenip onların ızdıraplarını da dindirmek için gayret gösteriyoruz. İstikbalde iyi bir insan, iyi bir cemiyet adamı olmanız için elimizden gelini sizler için harcıyor ve faydalı birer şahsiyet olmanızı çok arzu ediyoruz. Bizden gördüğünüzü sizlerle ileride aynen mesul olduğunuz kişilere içinde yaşadığınız topluma gösterirsiniz.

Canım evlatlarım, sevgili yeğenlerim, gözümün nûru torunlarım. Sevgi ve şefkat her şeyin başıdır. İnsanları sevmeyen Peygamberimizi sevmeyiz, Allah'ımızı sevmeyiz. Kimsesizlere, yetimlere, ihtiyaçlı olanlara şefkat besleyenler; muhabbetle bakanlar bütün dünyaya, bütün insanlığa sevgi göstermiş olurlar. Bu bayram sabahında Sevgili Peygamberimizin hayatından sizlere bir kesit aktaracağım. Kulağınıza küpe olsun. Bu düstur üzere hareket edersiniz:

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bayram namazı için, saadetli hanelerinden çıktı, kapıda çocuklar oynuyorlardı. İçlerinden eski elbiseli bir çocuk oyuna katılmayarak karşılarında ağlıyordu. Resulü Zîşan efendimiz ona: "Sen niçin ağlıyorsun? Onlarla beraber neden oynamıyorsun?" dedi. O çocuk cevaben: "Benim babam Rasûlullah'ın önünde bir savaşta şehid oldu. Annem evlendi, malımı yedi, onun kocası beni evimden çıkardı. Benim yiyecek ve içeceğim, giyecek elbisem, oturacak evim yoktur. Bugün ise babaları olan çocukları görünce, beni babamın yolğunun acısı sardı, onun için ağlıyorum" dedi.

Şefkat ve merhamet peygamberi onun elinden tuttu ve şöyle buyurdu: "Ey Çocuk! Ben senin baban olsam, Ayşe annen olsa, Ali amcam, Hasan ve Hüseyin kardeşlerin, Fâtıma teyzen olsa razı olur musun?" Çocuk bu sözlerden Resulullah'ı tanıdı ve "Niçin razı olmayayım Ya Rasûlallah" dedi. Peygamberimiz onu aldı, evine götürdü, güzel elbise giydirdi, doyurdu, süsledi, kokuladı. Çocuk gülerек sevinçle dışarı çıktı. "Resulullah babam, Ayşe annem, Hasan ve Hüseyin kardeşlerim, Ali amcam, Fâtıma da kız kardeşim oldu. Ben neden ferahlanmayayım." dedi.

Sevgili Okuyucular; bayram günleri geldiğinde ben hep o ânı hatırlarım. Hepimiz bayram günlerinde herhangi bir müslümanın, herhangi bir fakirin ve yetimin gönlüne ufak bir sevinç katabilsek ne mutlu bizlere. Evimizin bereketi, gönlümüzün muhabbeti bu vesilelerle umarım daha da artar.

A. Şemsettin ATEŞ